

Sygn. akt: I C 870/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mirosława Dykier - Ginter
Protokolant:	pracownik biurowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2018 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko M. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. C. na rzecz powoda (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. kwotę 1.371,23 zł (jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia trzy groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 05 września 2017 roku do 19 kwietnia 2018 roku,

2. całą zasądzoną w pkt 1 wyroku należność, tj. kwotę 1.430,66 zł (jeden tysiąc czterysta trzydzieści złotych sześćdziesiąt sześć groszy) rozkłada na 4 miesięczne raty w wysokości:

a) pierwsze trzy w kwocie po 400,00 zł (czterysta złotych),

b) czwarta w kwocie 230,66 zł (dwieście trzydzieści złotych sześćdziesiąt sześć groszy),

płatne do 15-ego dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego od tego

w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w nie uiszczenia poszczególnych rat w terminie,

3. zasądza od pozwanego M. C. na rzecz powoda (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. kwotę 317,00 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 870/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł w dniu 4 września 2017 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko M. C. o zapłatę kwoty 1.371,23 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 05 września 2017 do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki numer (...) zawartej przez pozwanego w dniu 21 marca 2016 roku. Powód wywodził, że pożyczkodawca wypłacił pozwanemu umówioną w umowie kwotę pożyczki, a pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczki w uzgodnionym terminie. Wobec nie zaspokojenia wszystkich roszczeń z umowy pożyczki, pożyczkodawca wypowiedzi pozwanemu umowę. Wierzytelność z tego tytułu była przedmiotem obrotu, a w dniu 6 grudnia 2016 roku (...) z siedzibą w (...) dokonał przelewu przysługującej mu wobec pozwanego z tego tytułu wierzytelności na rzecz powoda. O cesji wierzytelności – zgodnie z twierdzeniem powoda- pozwany został poinformowany. Powód wywodził, iż na dochodzoną pozwem należność składa się kwota 1.303,25 zł z tytułu kapitału pożyczki oraz kwota 67,98 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych przez powoda od kapitału pożyczki od dnia następnego po dniu cesji tj. od dnia 7 grudnia 2016 roku do dnia wniesienia powództwa.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 23 października 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie

Pozwany na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2018 roku nie kwestionował obowiązku zapłaty na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem. Wniósł jedynie o rozłożenie świadczenia na raty wskazując, iż z uwagi na aktualną sytuację rodzinną i finansową jest w stanie płacić raty w wysokości najwyżej 400zł miesięcznie. Pozwany oświadczył, że mieszka wspólnie z rodziną – ojcem, małoletnimi siostrami i dorosłą siostrą oraz szwagrem i ich małoletnimi dziećmi. Miesięcznie na utrzymanie przekazuje ojcu 500zł. Z tytułu zatrudnienia otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1.640 netto złotych. Oprócz pożyczki zaciągniętej u pożyczkodawcy ma jeszcze jedno zobowiązanie z tytułu pożyczki na zakup towaru, którą spłaca po 500zł miesięcznie – do spłaty pozostały mu dwie raty. Egzekucja komornicza nie jest wobec niego prowadzona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 marca 2016 roku (...) S.A. w W. zawarł z M. C. umowę pożyczki numer (...), na mocy której pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczkodawcy łącznie kwotę 1.410,22 zł, przy czym na kwotę tę składały się: 900zł. z tytułu udzielonej pożyczki, 60,22 zł z tytułu odsetek umownych oraz łącznie 450 zł z tytułu pozostałych kosztów pożyczki. Spłatę zobowiązania rozłożono na 45 tygodniowych rat w wysokości po 31,34 zł każda, oprócz ostatniej raty - w wysokości 31,26 zł.

(bezsporne, nadto dowód: poświadczona za zgodność przez działającego w sprawie radcę prawnego kopia umowy pożyczki nr (...) z dnia 21 marca 2016 roku k. 14-19)

Pozwany nie uregulował ciążącego na nim zobowiązania.

(bezsporne)

Pożyczkodawca zbył przysługującą mu wobec pozwanego należność na rzecz (...) z siedzibą w (...). Następnie - w dniu 6 grudnia 2016 roku nabywca ten oraz powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. zawarli umowę cesji wierzytelności, na podstawie której powód nabył między innymi wierzytelność z tytułu pożyczki o numerze (...) przysługującą wobec pozwanego.

(bezsporne, nadto dowód : poświadczony za zgodność przez działającego w sprawie radcę prawnego kopie umowy cesji wierzytelności i załącznika oraz oświadczeń o zbyciu wierzytelności karta 20-51)

Pismem z dnia 20 stycznia 2017 roku pozwany zawiadomiony został przez powoda o cesji wierzytelności oraz wezwany o zapłatę należności na rzecz powoda. Pismem z dnia 2 sierpnia 2017 roku powód ponowił wezwanie do zapłaty.

(bezsporne, nadto poświadczony za zgodność przez działającego w sprawie radcę prawnego kopie wezwania o zapłatę z dnia 20 stycznia 2017 roku oraz zawiadomienia o cesji, a także wezwania o zapłatę z dnia 2 sierpnia 2017 roku k. 52-56)

Do zapłaty pozostało: kwota 1371,23 zł, . w tym kwota 67,98 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych od dnia następnego po dniu cesji tj. od dnia 7 grudnia 2016 roku do dnia 4 września 2017 roku

(bezsporne)

Pozwany zamieszkuje wspólnie z rodziną: ojcem, czterema małoletnimi siostrami w wieku 13, 11 , 8 i 4 lat (które ojciec po rozwodzie samotnie wychowuje) oraz dorosłą siostrą i jej rodziną – mężem i dwójką małoletnich dzieci. Ojciec pozwanego i siostra nie pracują – opiekują się dziećmi. Szwagier pozwanego pracuje jedynie dorywczo. Pozwany pracuje jako pracownik fizyczny w zakładzie usług leśnych za wynagrodzeniem miesięcznym 1.640 zł. netto. Na swoje utrzymanie przekazuje ojcu 500 zł miesięcznie. Posiada jeszcze jedno zobowiązania - z tytułu innej pożyczki - które reguluje, a do zapłaty pozostały mu jeszcze dwie miesięczne raty w wysokości po 500zł. Wobec pozwanego nie jest prowadzona egzekucja komornicza – nie ma stwierdzonych tytułem wykonawczym zobowiązań.

(okoliczności bezsporne wynikające ze stanowiska pozwanego na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2018 roku w okresie od 00:01:05 do 00:07:42 – porównaj protokół k. 80 i 80v)

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia z tytułu niespłaconej pożyczki wraz z odsetkami i kosztami, wynikającego z umowy zawartej z pozwanym przez pierwotnego wierzyciela, określonej w przepisach art. 720 k.c. i następne. Natomiast swoją legitymację czynną powód wywodził z przejścia wierzytelności na podstawie umów cesji zawieranych w oparciu o art. 509 k.c. i następne.

Stan faktyczny sprawy był bezsporny. Pozwany nie kwestionował faktu, iż zawarł z pierwotnym wierzycielem przedmiotową umowę pożyczki i nie kwestionował postanowień umowy. Przyznał również, iż nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania. Nie zakwestionował też legitymacji powoda do dochodzenia należności.

Powód z kolei nie odnosił się do wskazywanej przez pozwanego sytuacji rodzinnej i majątkowej.

.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Z kolei art. 230 k.p.c. stanowi, że gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mają na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Wobec powyższego sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.371,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 5 września 2017 roku do dnia 19 kwietnia 2018 roku .

O odsetkach od zasądzonej należności głównej orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądzając zgodnie z żądaniem powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, albowiem w chwili wniesienia pozwu pozwana znajdowała się w zwłoce.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. obok charakteru proceduralnego ma także – mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego – cechy normy materialno-prawnej. Uprawnia on bowiem sąd do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, dając sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienia do rozłożenia zasądzonego świadczenia

na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne, w tym spowodowane działaniem samego dłużnika. (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015r. II CSK 409/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014r. V CSK 302/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015r. II CSK 383/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 marca 2014r. I ACa 1239/13.)

Przepis art. 320 k.p.c. określa zatem szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesu pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesu powoda, przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ze swej istoty norma ta ingeruje w słuszne prawa wierzyciela odsuwając termin, od którego uprawniony może egzekwować swoje prawo w drodze przymusu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 roku V CSK 302/13).

Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c. wymaga jednak uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Decydując o rozłożeniu zasądzonego w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (porównaj: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku IACa 242/12 i wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 14 maja 2014 roku IACa 1681/13).

Rozłożenie na raty może więc mieć miejsce wtedy, gdy w sprawie ustalone zostało, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponował środkami dla wykonania zmodyfikowanego obowiązku. Tylko to bowiem gwarantuje wykonanie wyroku bez wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a więc cel, któremu przyświeca regulacja wynikająca z art. 320 k.p.c.

Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanego. Nie zastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwanego i jego bliskich na niepowetowaną szkodę.

Przede wszystkim wymaga podkreślenia postawa procesowa pozwanego, którzy nie kwestionowali roszczenia ani co do zasady ani co do wysokości (zauważyć należy, że postawa taka może właśnie stanowić pozytywną przesłankę rozłożenia na raty świadczenia, gdy zobowiązany podnosi, iż nieuregulowanie długu jest spowodowane jego złą sytuacją majątkową – tak Sąd Najwyższy w powołanej już uchwale z 9 kwietnia 2015 roku).

W niniejszej sprawie, zważywszy na aktualną sytuację finansową i rodziną pozwanego nie może budzić wątpliwości, że nie jest on w stanie jednorazowo uregulować zasądzonego świadczenia. Spośród osób prowadzących z nim gospodarstwo domowe jako jedyny posiada stałe zatrudnienie. Pozwany utrzymuje się wyłącznie z dochodów z tytułu pracy zarobkowej, a jego wynagrodzenie ustalone zostało na poziomie najniższego wynagrodzenie. Jak na takie wynagrodzenie pozwany zadeklarował wysokie miesięczne raty – po 400zł.

Wobec powyższego uznając, że zaistniały przesłanki określone w art. 320 k.p.c. sąd rozłożył na 4 raty zasądzone świadczenie, zgodnie z wnioskiem pozwanego również co do wysokości rat. Określił też obowiązek zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie - w razie uchybienie terminu płatności poszczególnych rat. Zasądzając świadczenie sąd przyznał powodowi również odsetki od zasądzonego roszczenia za okres do dnia wydania wyroku (porównaj w tym zakresie uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 roku III CZP 11/70)

Rozstrzygając o kosztach procesu sąd zasądził na rzecz powoda na podstawie art. 98 k.p.c. poniesione przez niego koszty procesu w całości. Koszty te stanowią opłatę od pozwu w wysokości 30 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 270,00 zł – zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 z późn. zmian.).